

AZ URALKODÓ ELITRÜL

PÁRATLAN OLDAL - LXIII. évfolyam, 49. szám, 2019. december 6.

Mint már egy ideje ismeretes, az úgy van, hogy Petőfi *A puszta télen* című verse nyomán a magyar pusztában telente „Egy-egy bozontos bús tinó el-elbődül”. Ma a magyar politikai élet téli pusztájában doktor Hoppál fideszes képviselőből szakadt ki hatalmasan, hogy „közben a felmelegedés jegyében szakad a hó Magyarországon”. Mondhatta volna a föld gömbölyűségére is, hogy „közben mindenki látja, mennyire lapos”. Kétségtelen, ész és éles elme dolgában ezzel versenyben van az uborkafa csúcsait ugyancsak legsikeresebben ostromló Kósa képviselővel, aki szerint a néhány száz életben maradt Hajdú-Bihar megyei zsidónak a minap „jól is esett”, hogy „nyilas vitézt” szavaztak be a megyei közgyűlésbe, mert ezzel Hajdú-Biharban el is dőltek a legutóbbi választások a vezér és miniszterelnök és elitjének kárára.

Hoppál doktor számára volt tiszta forrás, amelyből mélyet meríthetett. Donald Trump múlt év januárjában, amikor az Egyesült Államokban rendkívül hideg tél volt, megmondta, hogy „megint elérne nálunk a jó kis öreg globális felmelegedés”. Kósa képviselő azonban honnan tudta, kikre szavaztak a zsidók, amikor a szavazókat – legalábbis ma – nem tartják nyilván aszerint, hogy zsidók-e vagy sem. Fel se merjük tétélezni, hogy neki utat viszont Hermann Göring birodalmi marsall szavai mutattak volna azzal, „hogy ki zsidó, azt én döntöm el”. Marad a rejtély Kósa képviselő információit illetően, melyre csak elméjének kívülről láthatatlan homályában lehetne választ találni. Abba meg, ugye, emberi lény nem tudna behatolni baj nélkül.

Az is kérdés, hogy siet-e majd további fideszes politikus Hoppál és Kósa segítségére, vagy ez a kettő egyelőre csak a legtitkosabb gondolataikat mondta ki, mintegy tesztelve a magyarországi épületek mennyezetének szilárdságát.

Szerencsére az a bizonyos Soros bankár Amerikából nemcsak a migráncsokat uszította a magyar nemzetre, de ördögi manipulációval el is vette mai uralkodó fideszes politikusok esztét. Így biztosak lehetünk abban, hogy „ezeknek” a rendszere előbb vagy utóbb – tíz, húsz, ötven év múlva, mi az az örökkévalósághoz képest? – pocsék véget ér, és úgy vonul be majd az euroatlanti kultúra politikatörténetébe, mint nemcsak a legaljasabb, de a legostobább rendszer.